

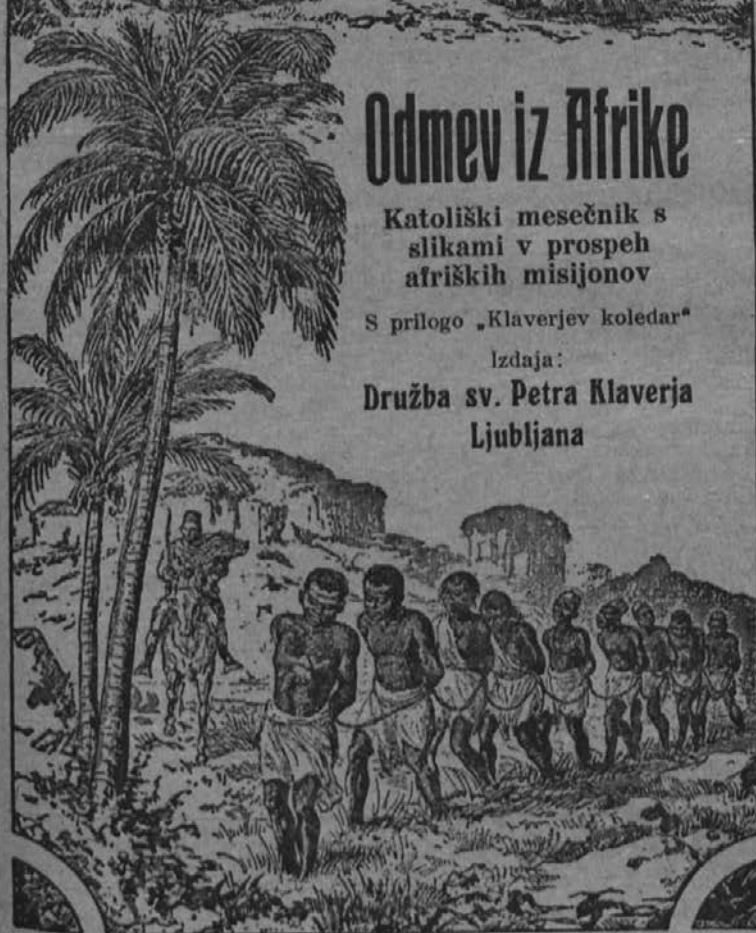
Odmev iz Afrike

Katoliški mesečnik s
slikami v prospeh
afriških misijonov

S prilogo „Klaverjev koledar“

Izdaja:

Družba sv. Petra Klaverja
Ljubljana

„Odmev iz Afrike“

Katoliški misijonski mesečnik. Blagoslovljen po papežih Piju X., Benediktu XV. in Piju XI. Stane za vse leto 10 Din, 6 L, 60 am. cts., 2·50 Š; s prilogo „Klaverjev koledar“ 15 Din, 8·20 L, 80 am. cts., 3·10 Š. Naročila in milodare naslavlajte, prosimo, na:

DRUŽBA SV. PETRA KLAVERJA
LJUBLJANA, Metelkova ul. 1.

Za Julijsko Benečijo: Rim (123), via dell' Olmata 16.
Za Avstrijo: Salzburg, „Claverianum“.

VSEBINA:

Iz Vatikana. — Nimamo cerkve. — Žetveni zahvalni dar. — Med rudarji v Rodeziji. — Očiten učinek sv. krsta. — Po priprošnji dveh Terezij. — Kratka misijonska poročila. — Hvaležnost. — Tema paganstva. — Gozdna cvetka. — Uslišane molitve. — Prava misijonska ljubezen. — Zbirka naših pridnih deklet. — Popolni odpustek.

Darovi.

Došli naši Družbi junija.

Za najpotr. misijone v splošnem Din 6.245·15, L 676·30, Š 69—. Za sv. maše Din 85—, L 25—. Za stradajoče Din 10—. Za gobavce Din 200—, L 20—. Za odkup sužnjev Din 4.882—, L 385—. Za botrinske darove Din 2.221·50, L 40—. Za zamorčke Din 327—, L 10—. Za katehiste Din 60—, L 25—, Š 2—. Za semeniščnike Din 1.300—. Za kruh sv. Antona Din 3.128—, L 61—, Š 122—. Za rože Male Terezike Din 100—. Za mašno zvezo Din 835—, L 192—. Za afriški tisk in katekizem Din 630—. Za določene namene 235—, L 100—, Š 10—. Za določene misijone Din 1.009·50—, L 109·80. Za „Šopek sv. Antonu“ Din 3.171·25. Za Klaverjevo družbo L 31·80. Prispevki podpornikov in udeležencev Din 132—, L 9—.

Nabrano ob poroki strok. učit. g. Gotarda Rotta n gđ. Anice Slapšek za uboge afr. misijone Din 370—. Za šopek sv. Antonu: Gőnc Gabor 100 Din, Levašič K. 10 Din, A. Duh 10 Din, Kolenc T. 4 Din.

Tisočkrat „Bog povrni“ vsem blagim dobrotnikom!

Spomin za umrle.

Preč. misijonar P. Bönisch, kongr. očetov sv. Duha, Kroonstad. — Mr. Kramberger, Slov. Gorice. — M. Baumgartner, Cret. — Naj počivajo v miru!

Tam daleč za morjem

Misijonska igra v treh slikah. — Cena s poštnino vred 4 Din.
Naroča se pri Družbi sv. Petra Klaverja.

Iz Vatikana.

Državno tajništvo Nj. Svetosti
št. 102709.

Iz Vatikana, 12. julija 1931.

Visokorodna gospa grofica!

Ko ste svetemu Očetu v otroški vdanosti poklonili zadnje tiskovine Družbe sv. Petra Klaverja, ste dobili tudi opravičeno zadoščenje in zavest, da ste sporočili Nj. Svetosti v resnici vesele stvari o srečni delavnosti Vašega podjetja in o tolažilnem napredku tako zaslužnega apostolata.

Nj. Svetost Vam izraža svojo polno dobrohotnost in se z Vami vred zahvaljuje Bogu za vse dobro, kar je Družba izvršila v prid velike misijonske ideje. Sv. Oče ne dvomi, da bo dosedanji lepi uspeh bodril k vedno plodonosnejšemu delovanju in zato ponovno in iz srca podeljuje krepilni apostolski blagoslov Vašemu blagorodju, Vsej Družbi, nje članom in dobrotnikom.

Z izrazi posebnega in odkritosrčnega spoštovanja ostanem

v Gospodu udani

E. kardinal Pacelli.

Visokorodni gospe grofici
Mariji Falkenhayn,
vrhovni voditeljici
Družbe sv. Petra Klaverja.

Prip. ured. Družba sv. Petra Klaverja je poklonila sv. Očetu svoje časopise, brošurice in knjige v afriških jezikih i. t. d., kar je tiskala tekom leta.

Gotovo bodo naši čitatelji vzeli z globoko hvaležnostjo na znanje to dragoceno pismo, v katerem Nj. Eminenca, državni tajnik Nj. Svetosti pošilja blagoslov sv. Očeta našim ljubim dobrotnikom in misijonskim prijateljem, in to v trenutku, ko je srce namestnika Kristusovega v tako velikih stiskah.

Naj bi bil ta „krepilni“ blagoslov, kot se izraža Nj. Svetost, vsem novo bodrilo, da bodo molili za našega sv. Očeta in še naprej navzlic težkim časom s podvojeno vneto sodelovali z Bogom pri reševanju duš.

Marija Falkenhayn.

Nimamo cerkve.

Pismo P. Jožefa Angerer, sinov Presv. Srca v Transwaalu.

Dobrota rodi zaupanje. Zato mi boste oprostili, da sem kakor Abraham, ki je v zadevi Sodome zaupal na Boga; tako tudi jaz prihajam z novo prošnjo k Vam, potem ko sem že enkrat bil deležen Vaše radodarnosti. Gre za prispevek za zidavo cerkvice za domačine, ki nas bo stala približno 400 funtov šterlingov.

Žalostno je to, da še nisem mogel postaviti cerkve za domačine, čeprav že pet let delujem kot duhovni pastir med zamorci v Witbanku. Protestantovske sekte pa imajo vsaka svojo cerkev, nekatere še prav lepe. In vendar bi one ne občutile pomanjkanja cerkve toliko, nego mi, ker itak nimajo tistega v svoji sredi, ki življenje daje in množi. Naši ubogi zamorci pa trpe na tem pomanjkanju, ker sami niso toliko premožni, da bi si mogli omisliti cerkev; belokožci pa, kar jih je v deželi, nimajo pravega smisla za njih dušne potrebe in so duhovniki odvisni od podpor, ki prihajajo iz Evrope. Zato se z zaupanjem obračam do Družbe, od katere si obetam še največ pomoči, ker ima sočutje za preganjane in od vseh najbolj zapuščene in vprav zanje živi: to je Družba sv. Petra Klaverja. Prosim zato, da bi imel Jezus v Evharistiji dostojen dom, ali pravzaprav za prispevek k zidanju, da bi se moglo njegovo kraljestvo med tukajšnjimi domačini bolj širiti, poglobiti in razviti.

Notranjost cerkvice ob blagoslavljanju živil.

Žetveni zahvalni dar.

Piše sestra Base.

Žetveni zahvalni dan, ki se je po drugod dobro obnesel, smo vpeljali tudi v Lagos. Več tednov pred praznikom smo priporočali kristjanom, da naj imajo poljske pridelke pripravljene, da jih na predvečer praznika prineso v cerkev. Ljudje so ubogali. Bilo je vse navskriž pred oltarjem. Videl si vse mogoče: sadeže, obleko, posteljnino, čevlje in drugo. Misijonarji so bili v ta namen cerkev okrasili. Stvari so potem lepo po redu postavili v cerkev: po sredi ladje košare s sadjem, steklenice s poprom in drugo zabelo; ob zidu orehe, ob velikem oltarju grmovje banan z mogočnimi listi.

Zdavnaj pred začetkom se je napolnila cerkev. P. superior je imel genljivo pridigo. Potem je bil blagoslov s sv. Rešnjim Telesom in naposled blagoslovitev sadja. Slovesnost je povečalo še lepo petje in glasovi orgel. V srcih navzočih se je poživila vnetost za čast božjo.

Med rudarji v Rodeziji.

Pismo P. Urbana, misijonarja v Marianhillu.

Sicer sem šele pred 14 dnevi odposlal na Vas pismo s prošnjo za pomoč, pa zopet sedem in pišem. Sedim ravno v Wankie, ki je moja največja in najbolj oddaljena zunanja šola (približno 350 km od Bulawayo). To kar sem tu videl, me je tako prevzelo, da me sili k pisanju, čeprav sem zelo truden in je že pozno ponoči.

Ko sem pred tremi dnevi zapuščal Bulawayo, sem moral vsled denarnih zadreg odpustiti enega učitelja. Vendar je, hvala Bodu, obljubil, da bo za četrtno plače poučeval vsaj katekizem.

Tu v Wankie sem bil tri dni kakor v precepu, vedno z delom preobložen. Spovedal sem nad 200 ljudi najrazličnejših jezikov in sem poravnal nešteto preprirov in nespোরazumov. Danes, ko je nedelja, je bilo pri jutranji maši v mali šolski sobi 134 sv. obhajil. Po sv. maši je prišla skupina mladeničev, ki so prišli iz rudnika 15 km daleč od tu in ki že leto dni niso videli kakega duhovnika. Povedali so mi, da je 65 mož in fantov tamkaj, žen in otrok pa še več. Prosili so me zelo, da bi postavil šolo ali vsaj zasilen prostor za službo božjo. Solzeč so me prosili, naj za gotovo enkrat pridem tja, da bodo imeli priliko biti pri sv. maši in prejeti sv. zakramente. Nič nisem mogel obljubiti, ampak sem le zamišljen zrl v daljavo, misleč na svojo prazno blagajno in dolgove, ki sem tičal v njih. Vendar sem obljubil, da prihodnjič vzamem seboj kolo in jih obiščem.

Danes sem imel tu prvič službo božjo. Blagoslova seveda nismo mogli imeti. Kje naj dobimo monštranco, kadilnico itd., ko ni bilo niti oltarja, križa, tabernaklja in dostojnega oltarnega prta. V vsej šoli ne najdeš križa, ne kropivčka. (NB.: Tudi v St. Patriku imam na vseh šolah le en kropivček in ta je — stara skodelica iz porcelana!)

Prosim, ali bi mi mogli preskrbeti vsaj kadičnico? Svečnike, kropivčke itd. si bomo po prej omenjenem vzorcu sami napravili.

Ko prosim za kadičnico, nočem reči, da drugih stvari ne potrebujem. Upam, da bomo sčasoma prišli do tega in drugega mašnega oblačila, roketa, še ene albe, aspergila itd. vsaj v Wankie; da ne omenjam St. Patrika, drugih zunanjih šol in krajev v rudnikih in premogovnikih. Tu ni še altarja, svečnika; le dvojje starih mašnih oblek je tu, oltarna miza in prti — vse drugo moram prinesti seboj,

Zato pristrčna hvala za vse, kar nam boste pomagali. Božji Zveličar naj Vam povrne, saj bo vse zanj!

Očiten učinek sv. krsta.

Piše sestra Ivana Terezija Salzman, oblatinja sv. Frančiška Saleškega v Južni Afriki.

Nedavno sem našla v afriški vasi Werst starega, bolnega bušmana, ki je bil skoro popolnoma hrom. Vselej kadar sem prišla v vas, sem ga obiskala. Izprva mi ni zaupal. Vprašala sem, če je krščen, pa so mi rekli, da ne. Kaj naj storim? Ni bilo upati, da bi starec še dolgo živel. Žila mu je bila počasi, oči so bile upadle in ves je bil izsušen. Nagovorila sem ga v njegovem jeziku, ali Boga še ljubi, in ali želi priti k njemu. Pa je odgovoril: „Ne poznam ga!“ Pokazala sem mu razpelo, češ: „Poglej, to je naš Odrešenik, ki je toliko trpel za nas. Zato moramo tudi mi trpeti, da pridemo k njemu v nebesa.“ Ker ni imel obleke in ga je zeblo, sem mu drugič prinesla srajco in odejo in pa nekaj jedi.

S tem je bil storjen začetek. Ko se je starcu potem poslabšalo, je poslal pome s prošnjo, da naj naredim iz njega otroka božjega, ker da bo umrl „Ljudje mi niso bili nikdar dobri,“ je rekel, „le ti si mi dobra.“ Poučila sem ga o vsem potrebnem in prosila misijonarja, naj ga krsti. Z velikim veseljem je prejel zakrament sv. krsta. In ta sv. zakrament je imel jasen učinek! Proti pričakovanju se je bušmanu toliko zboljšalo, da sedaj vsak dan pride v misijon, da ga pripravljam za spoved in sv. obhajilo. Pripovedoval mi je, da mi sprva ni hotel verjeti, kar sem mu pravila o Bogu; naslednji dan pa, da mu je Bog razodel vsa njegova hudobna dela in ga opomnil, da naj se da poučiti in krstiti in da mu bo potem pomagal na noge. Nobenega zdravila ni rabil, le voda sv. krsta ga je ozdravila dušno in telesno. Kako dober je Bog!

Stari bušman je seveda hrom, a ne toliko, da bi si ne mogel sam pomagati. Mraz mu zelo slabo de, pa vse to prenaša potrpežljivo. Tu se res vidi delovanje milosti božje. Vsi, ki ga poznajo, pravijo, da mu pred sv. krstom ni bilo priti blizu, tako je bil neznosen.

Tu je še mogo takih revežev, slepih in kruljevih. Lahko bi napolnili bolnišnico z njimi, ko bi imeli denarnih sredstev. Vsled suše morajo posebno veliko trpeti, ker stradajo. Priporočam jih v usmiljenje in molitev.

Kako najuspešneje podpiramo misijonske naprave?

Ako kot podporniki pristopimo k Družbi sv. Petra Klaverja.

Kaj se pravi: biti podpornik Družbe sv. Petra Klaverja? S svojim vsakoletnim prispevkom (5 Din, duhovniki 10 Din) podpirati naprave te družbe v prid afriškim misijonom.

Katere prednosti uživajo podporniki Družbe sv. Petra Klaverja? Deležni so mnogih odpustkov in vseh sv. maš, sv. obhajil, molitev in drugih dobrih del afriških misijonarjev in misijonskih sester kakor tudi krščanskih zamorcev; duhovniki uživajo razen tega še posebne prednosti.

Kje najdemo natančnejša pojasnila o delovanju in duhovnih prednostih podpornikov? V „pravilih za podporikov“, katere pošilja Družsa na željo brezplačno.

Po priprošnji dveh Terezij.

Piše P. Jožef Beniš od Očetov sv. Duha, Kroonstad.

Preteklo leto 1929 sem mogel z Vašo pomočjo na dveh zunanjih postajah Kroonstad-a ustanoviti dve zunanji šoli. V eni teh imam 27 dnevnih in 12 večernih otrok; v drugi 70 dnevnih in 8 večernih. Moral sem zato nastaviti novega učitelja in novo učiteljico. To pa mi je nakopalo novih stroškov, ker so učitelji tukaj zelo dragi. Celotno so narasli stroški na 8 angl. funtov mesečno poleg vseh drugih šolskih potreb.

Opogumil sem se in sem napravil na vlado prošnjo za podporo. Znanci so mi rekli, da se zastonj trudim, ker vlada katoliški šoli ne bo dovolila podpore, zlasti še, ker so protestanti na istem kraju otvorili svojo šolo. Toda jaz nisem izgubil upanja. Priporočil sem se zlasti ustanoviteljici Vaše Klaverjeve družbe in sv. Tereziji Deteta Jezusa. Obema sem obljubil devetdnevnicu v zahvalo in pa objavo, ako bom uslišan. In glej — po dolgem času, ko sem že bil začel izgubljati upanje, je dospelo pismo, ki mi je naznanilo, da bo država eno teh šol podpirala. O drugi ni bilo niti besedice v pismu. Po nekaj dneh pa dospe drugo pismo z vsebino, da je podpora dovoljena tudi drugi šoli. Tako sem sedaj razbremenjen glede dveh šol. Jaz sem upravitelj šol in vlada izplačuje podporo meni v roke.

Sicer so zaenkrat nastale še neke male težkoče, toda Bog bo že zopet vse v dobro obrnil. Prepričan sem, da mi bo Vaša blagopokojna ustanoviteljica pomagala še v prihodnje. Obljubil sem jima, da Vam sporočim, kadar bom uslišan.

Je še mnogo poganskih naselbin, kjer katoliki še nimamo nobene šole. Brez šol pa nam ni mogoče ustanoviti dobrih krščanskih občin. Tudi katehistov bi morali nastaviti mnogo več, toda denarja nimamo. Moje zaupanje na Boga in grofico Ledóchowsko se pa ne bo omajalo. Mala svetinja Vaše ustanoviteljice, ki ste mi jo poslali, leži vedno pred menoj na mizi; k njej se zatekam v težavah. Dal Bog, da bi jo smeli kmalu častiti kot blaženo! Prepričani bodite, da jo bodo zamorci tu v Afriki zelo častili.

Kratka misijonska poročila.

P. Roehr, oblat Brezmadežne, provinca Cape, 7. avg. 1930: „Nazareške sestre tu na deželi se zelo vesele, ker ste jim poslali podporo. To je prvi misijon za zamorce, ki so ga sestre prevzele, a zelo dobro delujejo in sem prepričan, da bo nova šola povzročila mnogo dobrega med domačini.

Vlada ni dovolila to leto nikake podpore za mojega učitelja; zato ne morem še otvoriti kake nove šole, ker mi manjka denarja, da bi mogel plačati učitelja. Sicer pa gre vse svojo navadno pot. Vesel sem, da morem delati za izpreobrnitev ubogih in zaničevanih zamorcev.“

Msgr. Vogel, palotinec, provinca Cape: „Naš misijon more beležiti zadnje čase s pomočjo božjo prav lep napredek zlasti na tako važnem šolskem poprišču. Številno kristjanov se je zadnje leto pomnožilo za 200.“

Msgr. Oomen, od Belih očetov: „Tu v Bokumbi smo imeli strašno neurje. Cerkvena streha in zvonik ležita na tleh. Hvala Bogu, da smo vsaj zvonove rešili. Prosim Boga, da blagoslovi Vas in Vaše delo.“

P. Mario J. Martelli, Gulu: „Msgr. Vignato, naš apostolski vikar, mi je naročil, naj se Vam

zahvalim in Vam sporočim, da smo dobili zaboje z molitveniki. Mi vsi, misijonarji, patri in bratje, se zahvaljujemo iz srca Vam, Vašim blagim sotrudnicam in vsem, ki nam pomagajo z molitvijo in darili. Ne morete si predstavljati, koliko dobrega storite s tem dobrim zamorcem, kojim posredujete knjigo, pisano v njih jeziku. Kako radi molijo iz take knjige, kadar so zbrani v misijonski cerkvi ali v katehistovski kapeli.

Meseca januarja letos sem obiskal katoličane plemena Acioli, ki stanujejo v Campala in Entebbe. Petintrideset molitvenikov sem imel pri sebi, a sem jih v trenutku razdal. O ko bi jih imel sto, ker zamorcem silno ugajajo. Ni mi treba praviti, kako si prizadevajo, da knjige kaj ne pomažejo ali izgubijo in sploh pokvarijo, saj to je njih edina knjiga.

Prav lepa hvala za deset izvodov „Sv. Peter Klaver“ in šest izvodov: „Suženj zamorcev“ ki ste jih darovali za moje šolarje.“

P. Arimath Grati, servit, Swazilandija: „Naša nova šola sv. Petra Klaverja je zelo prostorna, skozi šest oken prihaja vanjo svetloba. Povprečno prihaja 30

otrok v šolo, ob nedeljah pa pride mnogo paganov k pouku. Zgradili bomo novo misijonsko postajo v bližini velike reke Komati. Upam, da bomo zasilno

kočo že prihodnji mesec dovršili. Tam v bližini še ni nobene druge šole, zato se nadejamo obilnega obiska.

Hvaležnost.

Piše s. Berhmans, bivša misijonarka na Madagaskarju.

Genljiva je hvaležnost Evgenije Renibelafu. Je to starka, že vsa sključena pod težo let. A navzlic temu se globoko prikloni, kadar sreča katero naših sester, ter jo najprijazneje pozdravi. Toda še zgovorneje kot z meketajočim glasom kaže svojo hvaležnost s svojimi udanimi, dobrotnimi očmi.

„Dober večer, mati!“ slišimo vsak hip. Za starko je ta pozdrav višek vse prijaznosti in spoštljivosti. Gotovo izraža z njim najrazličnejše želje: „Naj ti Bog podeli dober večer!“ — „Naj te Bog čuva!“ — „Da bi dolgo živela!“ itd. Res tudi me vse to slišimo iz njenega pozdrava, ki ga izgovarja kakor molitev pobožno. In kako lep zgled nam daje, kadar pobožno prebira jagode svojega rožnega venca. Ako čepi pri ognjišču in prilaga ognju, ako brani vrt pred napadi razbojniškega kokošnjega zaroda, ji oči sevajo v sreči, da nam more storiti kako uslugo.

Še jo vidim pred seboj, kako prihiti vsa srečna in nam prinese nekaj novčičev ali kako sadje, ki jih je dobila od dobrih ljudi. S solzami v očeh pravi: „Ve se tako trudite, da me oblačite in nasitite, in jaz vam ne morem za to nič dati.“ Bilo je res tako. A ta nič je bilo vse, kar je blaga starka imela. Njeno največje veselje je bilo, če je mogla komu storiti kako uslugo; njena največja žalost, če je bila bolna in nikomur koristiti ni mogla. Kako se je veselila, kadar so prišle vsako leto sestre iz zunanjih postaj k duhovnim vajam v Ambatolumpy! Blaga starka se je vsakokrat udeležila sprejema in pozdrava. Seveda se je kdaj ob veselju, da smo se spet sešle, prigodilo, da smo prijazno nenibe (tako imenujejo v madagaščini staro mamico), ki je stala skromno kje v ozadju, prezrle. Ni pa nam tega zamerila in je bila vesela, da je le nas videla zadovoljne in srečne. Ko smo jo potem opazile, nas je pozdravljala s tresočim se glasom. Njen pozdrav pa je bil vsako leto eden in isti: „Hvala Bogu, da sem še doživela in vas spet vidim. Preteklo leto te sreče nisem upala več doživeti. Je tudi zaslužila nisem.“ Ko smo odhajale, se je

poslavljala: „Z Bogom! Kadar spet pridete, mene ne bo več na svetu, bom že v nebesih.“ Že vajene na tako slovo, smo ji odgovarjale: „Na svidenje, nenibe!“

Zdaj pa je nenibe res zapustila svoj prostorček ob ognjišču in v vrtu in je odšla na kraj večnega veselja, ko nam je do zadnjega diha dajala najlepši zgled.

Proti koncu življenja je imela vse telo polno ran. Trpela je grozno. In vendar ni bilo slišati iz njenih ust najmanjše pritožbe. V največjem trpljenju je zadostoval pogled na križanega Zveličarja, pa je bila potolažena. Sveto obhajilo je bila njena največja sreča. In zdaj je Jezus njeno veliko plačilo in njena sreča v večnosti.

Afriški misijonar nese sv. popotnico.

Tema paganstva.

Piše škof Lerouge, od Očetov sv. Duha, apostolski vikar v francoski Guineji.

Že dve uri je tema nad griči Kisija; le svetlobni trak vsled sijaja zvezd kaže mejno črto obzorja. Ljudje so že zdavnaj povečerjali svoj riž; vsepovsod je molk in tema. Edino, kar se sliši iz tihote, je grčanje panterja, ki se odpravlja na lov. Nad zamorsko vasjo se zdaj pa zdaj pobliskne, potem pa zopet tema zagrne vso okolico.

Toda glej! Naenkrat ena, dve luči! Zasveti se pot, ki vodi strmo po pobočju od Sandije v dolino. Glasna go-

vorica udari iz nočne tmine, kajti Kisijanci znajo le glasno govoriti, pri čemer kar bljujejo iz ust vse polno mehkih nosljajočih konzonantov. Vrh tega glasnega šepetanja pa se zadirčno izraža tulenje, ki ga razločno čujemo sem gor. To je jok tistih, ki žalujejo za umrlimi ali umirajočimi —

Jokajoče poganske žene pri pogrebu.

žalni sprevod gre mimo nas. V neki plahti, ki jo nosijo štirje možje na ramah, leži umirajoča žena in se vije od bolečin. Sijaj plamenic jo osvetli začasno, da se vidijo njene oči, ki so že kalne, in odprta usta, hropeča v bolesti. Izsušeno telo se ji trese vsled kašlja, ki jo neprestano davi radi nerodne lege.

„Oh, ia! Oh, ia! Oh, japeta!“

Jokajoče ženske kar tulijo. Oblečene so v umazane cunje, ki jim komaj pokrivajo ledja. Vse so umazane od blata, a se še vedno povaljajo po vsaki luži, ko gredo mimo nje, da bi bile še bolj umazane.

„Oh, ia! Eh, japeta!“

Ogabne so! Zdi se ti, da imaš pred seboj stare čarovnice iz Macbetha ali starodavne furije, ki obletavajo svojo žrtev. Ko pride sprevod skozi kako vas, kriče moški: „Ogenj, ogenj!“ na kar se jim pridruži še več ljudi, ki pulijo slamo iz kočinih streh, da jim služi za bakljo. Še več žensk se priključi. Pri prvem potoku se namažejo z glenom in ilovko od pete do temena.

„Oh, ia! Oh, ia! Oh, japeta!“

Taka je šega v Kisilandiji. Kadar kdo umira, je skrajno sredstvo takoj pri rokah, to se pravi, umirajočega denejo v nosilnico in ga vlečejo v sosednjo vas, ne meneč se, da mu bo to pospešilo smrt. Tu ga potem položijo v kako zapuščeno kočo, kjer potem naprej umira, dokler ne—umrje.

Kar groza te je, ako srečaš v kaki zamorski vasi gručo takih paganskih pogrebcev, zlasti ako je to zvečer. Tak sprevod se je pomikal tudi ta večer po stezi iz Sandije v dolino v nedogledno tišino in tmino med tulenjem, ki je podobno glasu skovirjev, ki baje naznanjajo smrt, skriti v taksasovem grmu, kot to mislijo babjeverni ljudje. Ko smo bili še otroci, smo kar trepetali ob teh glasovih.

Molimo za uboge poganske narode, da tudi njim kmalu zasije luč sv. vere.

—■—

Gozdna cvetka.

Piše p. Masman, misijonar ob Kongu, Afrika.

Vračal sem se iz gozdov, ki se razprostirajo ob reki Nepoko v nedogledno daljavo, na svojo postajo Ituri. V obrežni vasi Bosobangi, kjer sem moral čez reko, me ustavita dva moža rodu Mobali, nujno proseč, da bi obiskal staro bolno mater enega izmed nju.

„Dobro,“ mu pravim, „rad grem k materi vrlih Mobali; toda kakor vidita, se mi mudi. Kajti, solnce bo kmalu zatonilo in razen tega želim danes še dospeti v vas Mungalula. Pojdi torej eden izmed vaju k mojim nosačem, ki so že na obrežju in poskrbi, da se takoj prepeljejo.“

Toda kočica stare ženice se je nahajala daleč v gozdu; zato se nisem smel dolgo muditi ondi in žal tudi nisem mogel veliko pomagati. Potolažil sem torej starko, kakor sem vedel in znal, dal iz nahrbtnika svojega služabnika dve žlici soli za bolničine jedi ter nji sami obesil svetinjico

sv. Benedikta okrog vratu. Obljubil sem tudi, da je ne bom pozabil ter se poslovil. Iz previdnosti sem vzel s seboj dva veslača, ki naju naj prepeljata čez reko.

Res so drugi veslači že odšli. Podamo se torej nekoliko nižje od slapa, kjer so bili valovi mirnejši ter se prepeljemo na drugo stran. Med tem se je zmračilo in ko s služabnikom izstopiva, je bila že noč. Do vasi Mungalula pa je bilo še ob belem dnevu dosti poldrugo uro hoda odtod po ozki, divje zaraščeni stezi skozi gozd. Imela sva torej še dolgo in naporno pot pred seboj.

Deček, moj spremljevalec, je šel bosonog pred menoj in tako sva previdno korakala drug za drugim skozi temo, držeč vsak eden konec moje palice. Pozabila sva žal vzeti v koči goreče poleno, s katerim bi si vsaj nekoliko razsvetljevala pot.

Tu in tam sva sicer skozi vrhove dreves uzrla nad seboj modro nebo in motno svetlobo zvezd, a kmalu naju je zopet objela neprodorna tema. Na mnogih krajih, na primer ob globokih zarezah kakega potoka sva mogla le tipajoč naprej. Izpodrsnilo je zdaj enemu, zdaj drugemu, nato zopet sva padla oba in skoro žal mi je bilo, da sem se udal prošnji onih dveh zamorcev.

Dolgo časa sva tako korakala ne da bi spregovorila besedico. Mogočno šumenje Janga-slapu pri Bosobrangi je polagoma utihnilo za nama. Kar zaslišiva zopet šumenje pred seboj; bil je velik hudournik. Imela sva torej polovico poti za seboj. Počasi tipajoč se moj vodnik bliža obrežju, z rokama in nogama iskaje mostiča, narejenega iz samih šibkih drogov. Ko ga najde, spleza previdno nanj in me potegne za seboj. Nato se priporočiva angelu varhu, kajti v tej temi je bil prehod skrajno nevaren. Z levico me prime deček za desno roko, z drugo sva se držala za vrv ob mostu ter polagoma, korak za korakom, stopala po gladkih, majajočih se mostnicah. Pod nama je bučal divji potok, podeč se med ostrim pečevjem, in njegovo hrumenje je bilo groznejše od rjojenja divjega leva; vedela sva, da je treba samo enega napačnega koraka, pa strmoglaviva v njegovo žrelo. Čez kake četrt ure dospeva končno vendar na drugo stran. Zahvaliva se zopet angelu varhu za pomoč, poiščeva stezo in se podava naprej.

Toda čudno! Upala sva, da bo pot onkraj potoka boljša; a čim dalje sva šla, tem slabša je bila. Vedno bolj sva se morala ogibati vejevju, trava je bila vedno gostejša, vedno več je bilo podrtih dreves in še vedno sva slišala čisto od blizu šumenje hudournika.

„Nisva li morda zašla na kako stransko pot?“ vprašam vodnika.

„Že mogoče,“ mi odvrne ter obstane. Slišati ni bilo drugega kot šumenje potoka in sicer bolj ob strani kot za nama, kar je najino slutnjo le še potrdilo.

„Kam neki pač pelje ta steza?“ vprašam znova.

„Morda v kako gozdno krčevino,“ odvrne deček.

„Torej more biti le krčevina Mungalulov; in če je temu tako, najdeva od tod gotovo stezo v vas,“ rečem, pomirivši njega in sebe.

„Tudi jaz sem tega mnenja,“ odvrne Songa.

„Dobro, torej kar naprej!“

Toda sam, brez vodnika bi ne prišel nikamor; kajti moja noga ni čutila več nobene steze pod seboj. Dolgo sva korakala čez debelo plast suhega listja in dračja, kar zagledava pred seboj mračno svetlobo. Prišla sva iz temnega gozda med grmovje, kar je dalo sklepati na nekdanjo naselbino. Tla so bila obrastla z gosto travo, vendar se je dobro poznala pot, ki se je vila skozi. Zato pospešiva korake, da bi prišla hitreje do cilja. Šumenje hudournika je polagoma utihnilo za nama.

Ko greva tako kake pol ure po rosni travi, zaslišiva zopet šumljanje vode. A to pot je bil le kak majhen potoček. Mahoma pa se moj vodnik ustavi rekoč polglasno:

„Tu stoji koča.“

„Kje?“ ga vprašam.

„Tu pred nama.“

Napenjal sem oči, a nisem videl ničesar. Dečko me tiho vlekel za seboj ter zopet postal. Sedaj sem tudi jaz zapazil obrise človeškega bivališča. Poslušava. Vse tiho.

„Nobenega človeka ni tukaj,“ rečem tiho.

„Kdo ve?“ odvrne Songa.

Bližava se počasi ter obstaneva pred vrati.

„Nekdo je notri,“ zašepeče dečko.

Pogledam natančneje ter opazim v koči majhno svetlobo.

„Ali je kdo tukaj?“ vpraša sedaj Sanga glasno.

„Nobenega odgovora.“

„Poglej notri“, mu velim in če ni nikogar, poskusi, morda najdeš nekaj žarečih tresk, da si posvetiva nekoliko na potu.

Deček pogleda skozi špranjo, a se naglo okrene ter pravi skoro prestrašen:

„Oče, tik oglja leži nekdo kot mrtev.“

„Res? Podjdiva toraj bliže. Mrlič pač nima ognja.“

Tudi jaz pogledam skozi špranjo in res vidim zraven ognja sključeno človeško bitje.

„Kdo si?“ vprašam glasno. Nobenega odgovora.

„Ndugu! Brat!“ zakliče sedaj Sanga.

Oeh . . .! zastoče slaboten, bolesten glas.

Odpreva torej vrata in vstopiva. Čuden duh nama udari nasproti. Sanga upiha ogenj, da se koča za trenutek razsvetli. Pri tem spoznava v bolniku kakih deset let starega dečka, ležečega na subem bananovem listju in oblečenega v borje cape.

„Dete si li bolno?“ ga vprašam.

S težavo je dvignil glavo, želeč me pogledati. Toda njegov obraz je bil tako zatekel, da ni mogel odpreti oči. Zato se je zopet vlegel nazaj. Spoznal sem precej njegovo bolezen in v srcu hvalil Boga, ki naju je privedel semkaj.

„Ndugu! Brat!“ mu reče sedaj Sanga. „Beli oče je tukaj.“

„Kweli? Ali res? Beli oče?“ vzklikne bolnik in skuša zopet dvigniti glavo, da bi me videl.

„Res je, moj dečko,“ odvrnem prijazno.

„Oh, moj oče!“ pravi nato bolnik. „Ostani nekoliko pri meni. Rad bi govoril s teboj.“

„Seveda ostanem,“ mu odvrnem ter sedem zraven njega na neki štor. Sanga med tem položi še nekaj drv na ogenj in mi poda prižgano pipo.

Nato je malček pripovedoval svojo žalostno zgodbo.* Očeta so mu roparski Arabci pri nekem napadu ubili, njega z materjo pa odvedli v sužnost. Sedaj je tudi mati že umrla in sicer ravno v tej koči. On sam je zbolel za kozami in ker zapuščen od gospodarja ter brez postrežbe prepuščen svoji usodi, je prosil neko sužnjo, naj ga zanese v samotno kočo, kjer je umrla njegova mati, da tudi on tam umrje. Dobra žena mu je izpolnila željo. In ker je prej nekoč že obiskoval pouk v katekizmu ter slišal ondi o zveličavni moči sv. krsta, je srčno hrepenel po njem. Ljubi Bog ga je uslišal in kljub nočni temi poslal misijonarja k njemu.

Krstil sem ga torej na ime Pavel. Kmalu nato je deček kot otrok božji izdihnil svojo dušo. Pokopala sva ga zraven njegove materer ter vsadila priprost križ na njegov grob. In tako je Marikini — to je bilo pagansko ime dečkovo — ta gozdna cvetka, po muke in bolesti polnem življenju dosegel veliko srečo, v obleki krstne nedolžnosti, pohitel k večni ženitnini v nebesa.

Uslišane molitve

na priprošnje služabnice božje Mar. Ter. Ledóchowske.

Zahvaljujem se služabnici božji Mariji Tereziji Ledóchowskí za uslišano prošnjo. Javna zahvala je bila obljubljena.

J. Š. Ljubljana.

Že večkrat sem se z ženo priporočal Mariji Tereziji in naju je vedno uslišala, zakar se iskreno zahvaliva. Kakor hitro bo

*Ista je obširno popisana v mesečniku „Zamorski otrok“.

mogoče, pošljeva dar za rešitev ubogih zamorčkov. Priporočava se služabnici božji še nadalje v vseh potrebah. L. L. V. Vranica.

V zahvalo Mariji Tereziji za uslišano prošnjo pošiljam Din 25-- za katekizem zamorčkom in prosim objave.

K. J. Zdole.

Mar. Ter. Ledóchowski se pristrčno zahvaljujem za zdravje. Pošiljam obljubljen dar 110 Din.

M. I. Dolsko.

V hudi boleznii tete sem se obrnila na Marijo Terezijo Ledóchowsko in obljubila prispevati za odkup enega zamorčka, če bo prošnja uslišana. Zdravje se je takoj obrnilo na bolje. Iskreno se zahvaljujem in pošiljam obljubljeni dar Din 180--.

F. C. Bežigrad.

Zahvaljujem se Mariji Tereziji Ledóchowski, ker mi je pomagala v nekem težkem položaju. Pošiljam skromen dar za najpotrebnejše misijone Din 20--.

R. R. Samušani.

Neka naša dobra sotrudnica iz Jesenic nam piše: „Kar na kratko vam moram sporočiti, kako meni pomaga naša mamica gr. Marija Terezija Ledóchowska v nebesih. Zadnjič, ko ste mi na prošnjo poslali relikvije služabnice božje, sem dala eno nekemu gospodu, ki je bil zelo bolan. Zdravnik je rekel, da mora iti na kliniko, operacija je potrebna. Bil je suh in bled, podoben smrti. Priporočim mu, naj se z zaupanjem obrne na služabnico božjo, tako da ne bo treba operacije ter mu obljubila, da hočem tudi jaz moliti zanj. Dala sem relikvijo tudi njegovi gospoj in vsi smo z zaupanjem molili, da bi Bog odvrnil operacijo na prošnjo služabnice božje Marije Terezije. Gospod gre na kliniko, vsega preiščejo, pa ne najdejo nič potrebnega za operirati. Čez pet dni je bil že doma, obiščem ga in mu pravim: „Gospod, ali ni res, kot sem vam pravila?“ — Bil je ves ginjen in čisto drug človek. Čez štirinajst dni ga obiščem zopet, reče mi: „Počutim se dobro, zredil sem se za pet kg. Dam ti 90 Din za botrinski dar zamorčku „Peter“, da jih pošlješ družbi sv. Petra Klaverja kot zahvalo Mariji Tereziji Ledóchowski.“

Ista sotrudnica piše dalje: Moja svakinja je že več let trpela na hudi boleznii, vedno se potila. Priporočim ji naj privede relikvijo služabnice božje, kjer se najbolj poti in naj popolnoma zaupa. Stori tako in glej čudo, še isti dan je potenje prenehalo ter je ni potem nikdar več nadlegovalo.

Zahvaljujem se služabnici božji Mariji Tereziji Ledóchowski, da mi je tako hitro pozdravila mojo triletno hčerkec Tereziko. Imela je vročino 38° in hud glavobol. Dala sem otroku relikvijo služabnice božje ter se ji z zaupanjem priporočala. Čez eno uro je vročina padla, deklica je ostala zdrava in vesela kot poprej. To si je otrok dobro zapomnil, in če sedaj pride kaka reč ali težava, priskaklja takoj k meni in pravi: „Mamica, ta-le gospa (kažoč na njeno sliko) nam bo pomagala.“ —

J. J. Jesenice.

V zahvalo Mariji Tereziji Ledóchowski za hitro pomoč v boleznii pri živini darujem za najpotrebnejše misijone Din 100-- in prosim objave v Odmevu.

V. D. Tomačevo.

Pr. ur.: V polnem soglasju z dekretom Urbanom VIII. izjavljamo, da se mi v vsem, kar se v zgoraj omenjenih uslišanjih kaže na „čudežno“ ali slično, popolnoma podvržemo sodbi sv. Cerkve

Služabnici božji Mariji Tereziji Ledóchowski se priporočajo: F. B. Ljubljana, se priporoča za dobro službo svojemu sinu in daruje za kruhe sv. Antona Din 20-- Obljublja javno zahvalo in dar, če bo uslišana.

D. R. Zagorje ob Savi se goreče priporoča služabnici božji v neki težki službeni zadevi in za zdravje. Če bo prošnja uslišana, obljubljam dar in javno zahvalo.

Prava misijonska ljubezen.

(Iz pisma nekega misijonskega prijatelja.)

Vem, da je delo za misijone eno najsvetejših in najzaslužnejših del, ker je to delo za rešitev duš, za katere je naš božji Zveličar umrl na križu.

Od moje strani bi jaz rad vse mogoče začel in storil v korist misijonov, pa ker je moja delavnost radi stanovskih dolžnosti zelo omejena, sem primoran, da se zadovoljim z najneznatnejšim. Odločil sem se torej, da bodem kolikor mogoče razširjal „Odmev iz Afrike“, da ljudstvo tako spozna, kaj so katoliški misijoni med pagani in kako je to obenem neizmerna dobrota za tiste kateri sodelujejo.

Med našim ljudstvom je mnogo dobrih duš, kateri bi se radi žrtvovali z delom, milodari in molitvijo, a je jih tudi mnogo, ki o tej stvari nič ne vedo. Da okove odpadejo in se ljudstvo seznanj s prelepim delom za misijone, je treba širiti misijonske časopise. Lepo prosim, da pošiljate odslej dalje na moj naslov petnajst izvodov Vašega mesečnika „Odmev iz Afrike“.

Fr. A. T., kapucin.

Zbirka naših pridnih deklet.

Ljubljana Lichtenturn. K prazniku Velike Gospojnice se je zbralo nebroj pridnih deklet iz dežele, da opravijo v sveti tišini duhovne vaje. Vse opogumljene in okrepane za nadaljno izvrševanje svojih stanovskih dolžnosti, so se odpravljale na pot. Predno pa se razidejo, se spomnijo tudi svojih najnesrečnejših črnih bratcev in sestric, ki še sedijo v temi paganstva. Same vse srečne na duši, hočejo osrečiti tudi druge. Naša „pridna Francka“ gre s krožnikom okrog in poprosi mali prispevek za botrinski dar dvema zamorčkoma „Marija in Jožef“. Z veseljem je vsaka ne-laj prispevala, nabralo se je v ta namen Din 180— in za katekizem zamorčku Din 25—.

Zares, lep spomin in najlepši zaključek duhovnih vaj. V sreči ne pozabite na nesrečne, to je plemenito! Uboga, poganške teme rešena zamorčka iskreno molita za svoje dobrotnice! Bog povrni!

Popolni odpustek,

ki ga lahko dobijo udje Družbe sv. Petra Klaverja pod navadnimi pogoji:

15. oktobra, na praznik sv. Terezije.

28. oktobra, na praznik sv. apostolov Simona in Jude Tadeja.

Ponatis člankov iz „Odmeva iz Afrike“ ni dovoljen, ponatis misijonskih pisem in poročil le z natančnim podatkom virov.

Izdaja Klaverjeva družba v Ljubljani.

Odgovorni urednik: prof. Watzl.

Za tiskarno „Tiskovnega društva“ v Kranju: Jos. Linhart.

„Kruh sv. Antona za Afriko.“

Skoro vsaki dan dobi Klaverjeva družba darila v čast sv. Antonu, kar dokazuje, da slovensko ljudstvo veliko zaupa na tega ljubelega svetnika in da je on mogočen pri Bogu. Daj še ti v njegovo čast malo darilo za misijone pod imenom

„Kruh sv. Antona za uboge afriške zamorce“

in ga pošlji Družbi sv. Petra Klaverja v Ljubljano, Metelkova ul. 1. S tem storiš dvojno dobro delo, ker s Tvojim darilom bodo v Afriki lačni nasičeni in bo obenem to služilo kot sredstvo za izpreobrnjenje duš ubogih paganov.

Naj ti ljubi sv. Anton povrne!

Zahvale z darovi.

V zahvalo sv. Antonu Pad. za več uslišanj (Din 100.—) F. B. — Sv. Antonu, sv. Mali Tereziji, služ. božji Mariji Ter. Ledóchowski za uslišano prošnjo (Din 10.—) N. L. Oplotnica. — V zahvalo sv. Tereziki Deteta Jezusa in Mariji Tereziji Ledóchowski za pomoč v važni zadevi. Obljubljen dar (100 Din) za zamorčke. A. J. Celje. — Roženvenski Materi Božji, sv. Jožefu, sv. Antonu, sv. Mali Tereziki (20 Din) v za zdravje. M. M. Vel. Loka. — Sv. Antonu za pomoč v bolezni (50 Din), J. Ž. Ljubljana. — Rak. Materi Božji, sv. Mali Tereziki, bl. Don Bosku in Mar. Ter. Ledóchowski za zboljšanje zdravja (Din 100.— kot obljubljen botrinski dar zamorčki Marija Terezija) N. N. — Istim patronom za pomoč v važni zadevi (dar 15 Din) N. M. V. — Sv. Antonu Padov., sv. Mali Tereziki in Mar. Tereziji Ledóchowski tisočera zahvala za ozdravljenje hudega revmatizma. (Dar 150 Din za odkup zamorčka „Janez Ev.“ R. J. St. Vid pri Stični. — A. M. Zemun; že večkrat sem se v bolezni priporočal sv. Tereziji Deteta Jezusa in služabnici božji Mariji Tereziji Ledóchowski, ker sem bil do sedaj vedno uslišan. Iskrena zahvala. Obljubil sem, dokler bo v mojih močeh in kolikor bom mogel, podpiral sv. misijone (dar 30 Din).

Priporočila v molitev.

Žikarce — Žalec — Dražgoše — Brezje — Slovenjgradec — Vranksko — Križevci pri Ljutomeru — Študor — Vrhovo — Ljubljana — Aleksandrija — Jesenice.

N. E. Žiharce, se priporoča Mariji Pomočnici, Mali Tereziki in Mariji Tereziji Ledóchowski. — K. M. Martinja, v dolgotrajni bolezni prosi pomoči sv. Antona in Marijo Terezijo Ledóchowsko. Obljubi dar za afriške misijone, če bo uslišana. — F. T. Mengeš, priporoča sv. Mali Tereziji in služabnici božji Mariji Ter. Ledóchowski svojo že več let bolno hčerko (dar 20 Din). — Istotam se priporoča več oseb, katere so zbrale za afr. misijone Din 80.—. K. Š. in I. M. sv. Antonu, sv. Mali Tereziji za zdravje in pomoč v velikih dušnih stiskah. Obljublja dar in objave. — A. G. Trebnje, Lurški Materi Božji, sv. Mali Tereziki, sv. Luciji za zdravje na očeh. Obljubim dar. — M. Z. sv. Antonu in sv. Mali Tereziji v neki zelo važni zadevi. Dar 10 Din in obljubi še, če bo prošnja uslišana.

Vsa Afrika za Kristusa-Kralja.

To je ideal, ki ga ima pred očmi pomožna misijonarka, ko neumorno dela ob pisalni mizi, v tiskarni, hiši, na vrta in polju. Pri tem hoče tudi samo sebe posvetiti z bogoljubnim življenjem. Katero mika misijonski poklic, naj takoj sledi klicu milosti božje.

Dom -Pomožnih misijonark-.

Priporočamo v proučevanje knjižico: „Poklic pomožne misijonarke“, ki jo je spisala ustanoviteljica Klaverjeve družbe, grofica Ledóchowska. V tej knjižici dobiš kratek in jedrnat pouk za ta poklic. Naroča se pri Družbi sv. Petra Klaverja v Ljubljani, Metelkova ul. 1., cena Din 4.50, Šil 0.60, L 1.50.

Klaverjev misijonski koledar

1932

Vse naše ljube naročnike in misijonske prijatelje prosimo, da pomagajo pridno razširjati Klaverjev koledar. Priporočajte ga svojim znancem in sorodnikom. Stem zelo podpirate uboge misijonarje, ki so tako potrebni pomoči. 1 Koledar stane samo 5 Din. Ima lepo prilogo za jubilej sv. Antona Padov. Castilei sv. Antona, sezite po njem. Kdor naroči 10 izvodov skupaj, dobi en koledar povrh.

Družba sv. Petra Klaverja, Ljubljana, Metelkova ul. 1.